

KOMMENTAR

Forbedring af undervisningen: Fordi børnene ikke kan vente

Dr. Avis Glaze

*Tidligere undervisningskommissær
for Ontario og grundlægger af The
Literacy and Numeracy Secretariat*

En forbedring af undervisning er blevet en høj prioritet på globalt plan: Politikere forlanger det, forældre og lokalsamfund forventer det, og skoleledere, lærere samt alle de, der beskæftiger sig med uddannelse, arbejder ihærdigt på det. Deres indsats skal anerkendes. Sandheden er, at børnene ikke kan vente.

Jeg har altid ment, at det er afgørende at agere med en fornemmelse af, at undervisning er en hastesag. Som undervisere nyder vi ikke den luksus, der hedder god tid. Hvert eneste år afslutter tusindvis af børn deres skolegang, mens andre oplever deres første skoledag. Deres tid sammen med os er begrænset. Vi forventes at ruste dem til succes i den næste fase af deres liv. Fordi vi har fået overladt det vigtige ansvar for at uddanne verdens børn, må vi agere helhjertet, målrettet og med bevidstheden om, at deres chancer i fremtiden vil afhænge af, i hvor høj grad vi sørger for, at skolen formår at møde deres behov.

I den canadiske delstat Ontario, hvor jeg har arbejdet på alle skolesystemets klassetrin, har denne tilgang til arbejdet med en fornemmelse af hastesag vandmærket vores arbejde i skolen såvel som i the Literacy and Numeracy Secretariat (LNS), hvor jeg i 2004 blev bedt om at lede sekretariatet som både CEO og som first Chief Student Achievement Officer.

Under mit mangeårige arbejde er jeg blevet dybt engageret i det vigtige spørgsmål om, hvordan vi i skolen kan hjælpe den enkelte elev med at udvikle en stærk personlig karakter. Mange af os spekulerer på, *hvordan* de unge mennesker vil udvikle sig mens vi selv bliver ældre og kan se frem til, måske, at tilbringe vores resterende tid på plejehjem. I den forbindelse spurgte en af mine venner engang: "hvis jeg beder om et glas vand, vil en af dine elever så give mig det?" Vi ønsker os et samfund, hvor karaktertræk som empati, respekt, ansvarlighed og optimisme er vigtige kvaliteter hos den enkelte. Dette var bl.a. grunden til, at vi indførte personlighedsundervisning¹ i de skoledistrikter, jeg arbejdede i, og senere, på opfordring af den daværende premierminister, begyndte at implementere dette på alle skoler i Ontario.

I den tidligste fase af implementeringen indsamlede vi historier fra skoler overalt i delstaten. En af historierne kom fra en vicerektor, som fortalte, at det en dag var sket, at det it-system, der registrerer lærernes fravær var brudt ned, og at ingen i skolens administration var klar over dette. Senere samme morgen dukkede to elever op på kontoret med protokollen og fortalte, at de stod uden lærer. Vicerektoren fortalte,

¹ Character education

at hun ilede ned til 5. klassens klasselokale med en følelse af panik. Hun grublede over, hvordan de mon opførte sig og om de måske var begyndt at gå hjem. "Hvad skal jeg dog sige til deres forældre?" spurgte hun sig selv.

Til sin store overraskelse så hun, at en af eleverne havde taget lærerens læseplan og skrevet en opgave op på tavlen. Alle elever i klassen arbejdede i stilhed. Hun gik op til katederet og takkede dem overstrømmende. En af eleverne spurgte: "Hvad havde du forventet? Vi er en klasse med karakter!"

At udvikle en stærk personlighed har mange langsigtede fordele for enkeltindivider, lokalsamfund og for samfundet i det hele taget. Ingen har vel sagt det mere præcist end Sandy McDonnell, som er en af de erhvervsledere, jeg har beundret i mange år:

"I erhvervslivet ønsker vi ikke, at de unge mennesker, der kommer for at arbejde for os har skarpe hjerner, hvis de er uærlige, har stor intellektuel viden, hvis de er ligeglade med andre, eller har kreative ideer, hvis de er uansvarlige. Alle vi i erhvervslivet, og generelt i de voksnes verden, er nødt til at gøre, hvad vi kan for at hjælpe de unge med at udvikle en stærk personlig karakter. Der er i dag ikke nogen vigtigere opgave for uddannelsessystemet."

I arbejdet med at fremskaffe den bedst tænkelige uddannelse for vores børn, kan jeg ikke lægge nok vægt på vigtigheden af temaer som personlighedsudvikling, karrierevejledning og entreprenørskab. Karrierevejledning hjælper alle elever, men for dem, der overvejer at droppe ud af skolen før de får deres studentereksamensbevis, kan det hjælpe med at få øjnene op for relevansen af det, de lærer i skolen og hvordan det hænger sammen med arbejdsmarkedet. De kan få øje på sammenhængen mellem læring

og indtjening. Vi må ligeledes være bevidste om de behov, som de kreative og innovative unge har, når vi fremelsker deres entreprenante sider. Ifølge Zhao (2013) er et ønskværdigt uddannelsessystem et, der påskynder menneskelig nysgerrighed og kreativitet, opmuntrer til risikovillighed og opdyrker innovative tilgange i en global kontekst.

Opsummerende kan det siges, at vi ikke ønsker at amputere vores elevers liv. Vi ønsker at forbedre vores skoler for at sikre os, at alle elever, især de mest udsatte eller ressourcetsvage, får succes. Disse mål har rod i tanker om moralske, demografiske, oplyste egeninteresser, om et velfungerende samfund, social retfærdighed, global konkurrenceevne og forventninger til menneskerettigheder. Vi må frisætte og realisere elevernes potentialer og motivere dem til at gøre det så god, de kan, uanset hvilke baggrunde de har i samfundet. I forbindelse med skoleudviklingen i Ontario har og er der et stærkt ønske om at opbygge en kapacitet blandt lærere og skoleledere, så de kan udvikle den undervisningseffektivitet, der skal til for at systemet kan fungere. Vores mål må her være at arbejde hurtigt og effektivt mens vi til stadighed besinder os på behovet for at være rimelige og inkluderende.

Der er rigtig meget på spil. I en samtale jeg for nylig havde med Michael Fullan spurgte jeg ham, hvad han tænkte om udviklingen af skoler, set i lyset af han udtalelse for nogle år siden om, at skoler skulle have en succesrate på 90-95 %. Michaels svar var:

"Enhver skoles nye mission er at nå en succesrate på 100 %, og at have utvetydige forklaringer på og strategier for et hvert tilfælde, hvor dette mål ikke er nået."

I dag behøver en sådan ambition ikke at bekymre os unødigt. Succesfuld skoleudvikling, som den i Ontario gør, at vi i dag ved, hvordan man underbygger

elevernes læring selv under de vanskeligste vilkår. Langt vigtigere er det, at have fokus på viljen og evnerne til at forbedre undervisningen indefra med en fornemmelse af hastesag. På dette stadie i udviklingen af vores profession har vi ikke brug for udefrakommende kontrolforanstaltninger til at fortælle os hvordan vi gør det rigtige for de elever, vi har ansvaret for. Som et ekko af den store afroamerikanske underviser Ron Edmunds vil jeg sige, at vi allerede nu ved mere end vi behøver for at kunne uddanne alle de børn, hvis skolegang har vores interesse.

Jeg håber at I vil dele min optimisme for fremtiden og tiltroen til at vores tids lærerkræfter er i stand til at opnå både smukke resultater og retfærdighed. Lad os øge indsatsen og gøre brug af al den forhåndenværende viden og kunnen og få gjort arbejdet færdigt. Hvorfor? Fordi børnene ikke kan vente.

Litteratur

- Glaze, Avis. (2013). *How Ontario spread successful practices across 5,000 schools*. Kappan, November 2013
  - Glaze, A., Mattingley, R. & Andrews, R. (2013): *High school graduation; K-12 strategies that work*. Thousand Oaks, CA: Corwin.
  - Zhao, Yon (2013): *World Class Learners: Educating Creative and Entrepreneurial Students*. Thousand Oaks, CA; Corwin.
-